

Sygn.akt III AUa 1012/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Elżbieta Zarzecka (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Orechwa-Zawadzka

SA Teresa Suchcicka

Protokolant: Barbara Chilimoniuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2018 r. w B.

sprawy z odwołania M. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek apelacji M. F. oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 czerwca 2016 r. sygn. akt IV U 2602/15

I. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie;

II. oddala apelację M. F..

Sygn. akt III AUa 1012/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 27 listopada 2015 r., wydaną na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 748) oraz ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322 ze zm.) odmówił M. F. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na dalszy okres po 31 października 2015 r., ponieważ komisja lekarska ZUS nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji M. F. wniósł o jej zmianę i przywrócenie mu prawa do świadczenia rentowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z 21 czerwca 2016 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. F. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od 1 listopada 2015 r. do dnia uprawomocnienia się wyroku, a od dnia następnego na okres 6 miesięcy prawo do renty szkoleniowej (punkt I), zaś w pozostałym zakresie oddalił odwołanie (punkt II).

Sąd pierwszej instancji ustalił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z 19 listopada 2014 r. przyznał M. F. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres od 1 września 2014 r. do 31 października 2015 r. W dniu 15 września 2015 r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie uprawnień do tego świadczenia na dalszy okres. W wyniku przeprowadzonego badania lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z 13 października 2015 r. ustalił, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy na okres do 31 października 2016 r. Od powyższego orzeczenia Główny Lekarz Orzecznik ZUS zgłosił zarzut wadliwości do komisji lekarskiej ZUS. Komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z 13 listopada 2015 r. ustaliła, że celowe jest przekwalifikowanie zawodowe ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie, a niezdolność do pracy pozostaje w związku z chorobą zawodową. Na skutek powyższego ZUS wydał zaskarżoną decyzję uznając, że schorzenia ubezpieczonego i stopień ich zaawansowania stanowią wskazanie do przekwalifikowania zawodowego i orzeczenia renty szkoleniowej jako kontynuacji renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Oceniając stan faktyczny sprawy Sąd pierwszej instancji odwołał się do przepisów wskazujących warunki przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i renty szkoleniowej, tj. art. 57 ust. 1, art. 12 ust. 1-3, art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2, art. 60 ust. 1 – 4, art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Rozstrzygnięcie w sprawie było uzależnione od ustalenia, czy odwołujący jest nadal niezdolny do pracy, w jakim stopniu oraz na jaki okres. Na tę okoliczność Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza z zakresu alergologii. Biegły, po przeprowadzeniu badania lekarskiego i po analizie dokumentacji medycznej rozpoznał u ubezpieczonego zawodowe alergiczne kontaktowe zapalenie skóry rąk. Zdaniem biegłego, stwierdzone schorzenie i stopień jego zaawansowania stanowi wskazanie do przekwalifikowania zawodowego i orzeczenia renty szkoleniowej.

Sąd pierwszej instancji w pełni podzielił wnioski opinii biegłego. Opinia wydana została przez biegłego o specjalności odpowiedniej do ujawnionych u odwołującego jednostek chorobowych, po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań. Biegły wydał opinię popartą logiczną argumentacją, z której wynika, że aktualny stan zdrowia odwołującego czyni go częściowo niezdolnym do pracy w związku z chorobą zawodową, a zarazem istnieje konieczność przekwalifikowania zawodowego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, jak również treść powołanych przepisów, Sąd Okręgowy uznał, iż ocena stanu zdrowia M. F., jak i jego wpływu na możliwość podjęcia zatrudnienia zgodnego z poziomem posiadanych kwalifikacji skutkuje ostatecznie przyznaniem ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 listopada 2015 r. Odwołujący spełnił wszystkie przesłanki z art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, niezbędne do przyznania prawa do żądanego świadczenia. Jednocześnie, mając na uwadze opinię biegłego Sąd uznał, że skoro odwołujący rokuje zdolność do pracy po przekwalifikowaniu, zasadne jest przyznanie mu prawa do renty szkoleniowej na okres 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku. Sąd Okręgowy podzielił pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23 marca 2007 r. III AUa 83/06, iż przyznanie prawa do renty szkoleniowej nie jest uzależnione od złożenia przez ubezpieczonego wniosku o to świadczenie. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy przyznał odwołującemu prawo do przedmiotowego świadczenia począwszy od dnia następnego po uprawomocnieniu się wyroku, albowiem - jak wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 28 maja 2013 r. (III AUa 997/12, LEX 1419128) - w przypadku orzekania o przyznaniu renty szkoleniowej w toku postępowania sądowego po złożeniu odwołania do sądu od decyzji odmownej w przedmiocie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, przyznanie renty szkoleniowej powinno nastąpić od dnia wydania wyroku. Również przedstawiciele doktryny uznają, biorąc pod uwagę cel renty szkoleniowej, za co najmniej wątpliwe przyznanie do niej prawa za okres poprzedzający datę wyrokowania. Świadczenie, którego społecznym przeznaczeniem jest umożliwienie w przyszłości osobie niezdolnej do pracy w dotychczasowym zawodzie przekwalifikowanie się i uzyskanie nowych kwalifikacji zawodowych, nie spełniałoby wówczas swojej funkcji.

Kierując się powyższymi względami na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd uwzględnił odwołanie i dokonał zmiany zaskarżonej decyzji ZUS. W pozostałym zakresie Sąd odwołanie oddalił na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł organ rentowy. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

1. naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. wyrażające się przyznaniem przez Sąd prawa do renty szkoleniowej w sytuacji, gdy odwołanie od decyzji odmawiającej tego świadczenia nie zostało złożone,
2. naruszenie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. poprzez wydanie wyroku zmieniającego zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznającego prawo do świadczenia, które nie było przedmiotem sprawy,
3. naruszenie art. 102 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez uznanie, że ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy od 1 listopada 2015 r. do dnia uprawomocnienia się wyroku i przyznanie mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na powyżej wskazany okres, a od dnia następnego od daty uprawomocnienia się wyroku na okres 6 miesięcy prawo do renty szkoleniowej,
4. naruszenie art. 64 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez uznanie, że ubezpieczony ma prawo do renty szkoleniowej pomimo osiągnięcia przychodu z prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej.

Wskazując na te zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazane sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Olsztynie.

Apelację od ww. wyroku wywiódł również M. F.. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekraczającej zasady logiki interpretacji opinii biegłego, iż w opinii tej zawarte jest wskazanie do przekwalifikowania zawodowego, podczas gdy biegły stwierdził jedynie, że skarżący powinien rozważyć możliwość przekwalifikowania zawodowego. Nadto zarzucił dokonanie ustaleń niezgodnych z doświadczeniem życiowym odnośnie możliwości przekwalifikowania zawodowego.

Mając na uwadze te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i przyznanie mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od 1 listopada 2015 r., bez jej zamiany na rentę szkoleniową oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest zasadna, natomiast apelacja M. F. nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Zgodnie z treścią art. 12 ust. 1 ww. ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3). Stosownie zaś do art. 13 ust. 1, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji; możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W myśl art. 102 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczenia uzależnione od okresowej niezdolności do pracy ustaje z upływem okresu, na jaki to świadczenie przyznano. Jak stanowi natomiast art. 61 ww. ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy. M. F. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą

zawodową od 1 września 2014 r. do 31 października 2015 r. Okolicznością sporną w sprawie niniejszej było natomiast to, czy po 31 października 2015 r. nadal jest on niezdolny do pracy oraz w jakim stopniu i czy prawo do renty z tego tytułu podlega przywróceniu. Istotne znaczenie miało zatem ustalenie, czy po tej dacie nastąpiła poprawa stanu zdrowia wnioskodawcy.

Zgodnie z treścią art. 382 k.p.c. sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Mając zatem na uwadze zarzuty zawarte w apelacjach obu stron niniejszego postępowania, Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe i dopuścił w sprawie dowody z opinii biegłych z zakresu dermatologii - alergologii, medycyny pracy, psychologii, chorób naczyń, diabetologii i kardiologii celem ustalenia, czy po 31 października 2015 r. M. F. jest w dalszym ciągu częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Uzupełniony materiał dowodowy skutkowało dokonaniem oceny odmiennej, niż ta, która legła u podstaw wydania wyroku przez Sąd pierwszej instancji.

Zespół biegłych z zakresu dermatologii - alergologii i chorób zawodowych skóry oraz kardiologii rozpoznał u wnioskodawcy objawy kontaktowego alergicznego zapalenia skóry dłoni o etiologii zawodowej w okresie remisji, nadciśnienie tętnicze, stan hemodynamiczny i otyłość. Na podstawie analizy dostępnej w sprawie dokumentacji medycznej oraz badania wnioskodawcy biegli zgodnie ocenili, że rozpoznane schorzenia nie dają podstaw do uznania M. F. za nadal po 31 października 2015 r. częściowo niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową. Zdaniem biegłego z zakresu dermatologii - alergologii i chorób zawodowych skóry, wnioskodawca rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, bądź też poprzez zastosowanie w trakcie pracy rękawic ochronnych (zwłaszcza podczas kontaktu z preparatami fryzjerskimi) oraz unikania bezpośredniego kontaktu z czynnikami wywołującymi alergię kontaktową i stosowaniu leczenia farmakologicznego. Zdaniem biegłych, w przypadku wnioskodawcy istnieje możliwość przekwalifikowania zawodowego, jednak nie jest ona konieczna do kontynuacji pracy w wyuczonym zawodzie. Również w ocenie kardiologa wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (k. 83-87). Biegły z zakresu chirurgii ogólnej i naczyniowej, po rozpoznaniu u wnioskodawcy żylaków, remisji kontaktowego zapalenia skóry dłoni i nadciśnienia tętniczego uznał, że M. F. nie jest niezdolny do pracy z przyczyn naczyniowych. Zdaniem tego biegłego, w obecnym stadium niewydolności żyłnej kończyn dolnych nie ma przeciwwskazań do pracy w wyuczonym zawodzie fryzjera (k. 98-101). W sprawie opinię wydał również zespół biegłych z zakresu medycyny pracy, psychologii i diabetologii, który rozpoznał u wnioskodawcy: kontaktowe alergiczne zapalenie skóry dłoni o etiologii zawodowej w okresie remisji, cukrzycę typu 2, nadciśnienie tętnicze, żylaki kończyn dolnych oraz otyłość. Zdaniem biegłych choroby te nie powodują niezdolności do pracy zarobkowej zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji i po dniu 31 października 2015 r. odwołujący jest zdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu opinii biegli wyjaśnili, że co prawda u wnioskodawcy została rozpoznana choroba zawodowa w postaci alergicznego kontaktowego zapalenia skóry rąk, jednak po zastosowaniu się do zaleceń Kliniki (...) Instytutu Medycyny Pracy w Ł. zmiany skórne ustąpiły, pomimo wykonywania codziennej pracy zawodowej, co świadczy o poprawie stanu zdrowia wnioskodawcy. Cukrzyca typu 2 skojarzona z otyłością jest dobrze wyrównana i nie powoduje przewlekłych powikłań cukrzycowych. Natomiast zdaniem biegłej psycholog skarżący ma predyspozycje do wykonywania dotychczasowej pracy i może ją wykonywać pomimo stwierdzonej choroby zawodowej. Zdaniem biegłej wnioskodawca ma pełną satysfakcję z pracy zawodowej i motywację do jej wykonywania. Natomiast konsekwencje psychiczne po przekwalifikowaniu się mogą być bardzo niekorzystne i mogą skutkować zaburzeniami sfery emocjonalnej (k. 127 – 131).

Organ rentowy nie zgłosił zastrzeżeń do opinii biegłych, natomiast M. F. wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego z zakresu dermatologii - alergologii wskazując, iż jest ona wewnętrznie sprzeczna, bowiem biegły wskazał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy i jednocześnie że rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Ponadto podniósł, że objawy alergii nie występują jedynie wtedy, gdy wykonuje swoją pracę w niepełnym wymiarze. Skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii Instytutu Medycyny Pracy w Ł. Kliniki (...), na okoliczność ustalenia czy jest on niezdolny do pracy w związku ze stwierdzoną chorobą zawodową (k. 154). Ponadto, na rozprawie apelacyjnej w dniu 23 kwietnia 2018 r. skarżący wniósł o przesłuchanie go w charakterze strony.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wydane w postępowaniu apelacyjnym opinie biegłych lekarzy sądowych wraz ze zgromadzoną dokumentacją medyczną stanowią wyczerpujący materiał dowodowy i mogą stanowić podstawę

wyrokovania. Opinie zawierają zbieżne ze sobą wnioski, bowiem ze stanowiska zajętego przez wszystkich biegłych lekarzy wynika, że M. F. nie spełnia przesłanek do przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, bowiem po 31 października 2015 r. nie jest niezdolny do pracy, pomimo występującej u niego choroby zawodowej w postaci alergicznego zapalenia skóry dłoni. Co prawda z opinii biegłej lekarz alergolog, wydanej w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji wynikała odmienna ocena, jednak zdaniem Sądu stanowisko tej biegłej, jako odosobnione, nie może stanowić podstawy wyrokowania

Podkreślenia wymaga, iż wprawdzie Sąd nie jest związany opiniami biegłych i ocenia je na podstawie art. 233 k.p.c., jednak ocena ta polega na tym, że nie chodzi tu o kwestię wiarygodności, jak przy dowodzie z zeznań świadków i stron, lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości rozumowania zawartego w opinii i uzasadnienie, dlaczego pogląd biegłego trafił lub nie do przekonania Sądu. Sąd może zatem ocenić opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Nie może jednak nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego, czy zamiast nich wprowadzać własne stwierdzenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 12 maja 2009 r., sygn. III AUa 270/09; orzeczenie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 1990 r., I PR 148/90, OSP 1991, nr 11-12, poz. 300). Oceniając wszystkie opinie sporządzone w niniejszej sprawie według powyższych kryteriów, nie sposób odmówić im fachowości i rzetelności, dlatego też Sąd Apelacyjny uwzględnił w swoim rozstrzygnięciu wnioski z nich płynące i uznał, że M. F. po 31 października 2015 r. nie jest częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Przedstawione przez skarżącego w toku postępowania stanowisko odmienne jest oparte wyłącznie na jego subiektywnych odczuciach i nie może stanowić podstawy wyrokowania. Skarżący nie wskazał natomiast żadnych konkretnych zarzutów dotyczących przeprowadzonego postępowania dowodowego. Jedyne podniesiony przez niego zarzut dotyczył rozbieżności w opinii biegłego z zakresu dermatologii - alergologii, bowiem biegły wskazał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy i jednocześnie że rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Rozbieżność ta nie jest jednak zdaniem Sądu istotna na tyle, aby uniemożliwić prawidłowe odczytanie ogólnego wniosku płynącego z tej opinii, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy, co wynikało zresztą ze zbieżnego stanowiska zajętego przez wszystkich biegłych wydających opinie w toku postępowania apelacyjnego.

Należy stwierdzić, że wydane w sprawie opinie zostały sporządzone przez biegłych z zakresu specjalności odpowiednich do schorzeń występujących u skarżącego, w tym jego choroby zawodowej. Biegli opisali w sposób fachowy schorzenia występujące u M. F. oraz wyczerpująco wyjaśnili, z jakich względów nie powodują one niezdolności do pracy. Opinie zostały sporządzone przez specjalistów posiadających gruntowną wiedzę z zakresu swoich specjalności oraz doświadczenie zawodowe. Podstawą ich wydania były dowody obiektywne w postaci przedstawionej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badania wnioskodawcy.

Podkreślenia również wymaga, że biegli przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy mieli na uwadze kryteria określone w art. 13 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, tj. stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia oraz profilaktyki, jakim poddaje się wnioskodawca, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy jako fryzjer, brak celowości przekwalifikowania zawodowego. Biegli wzięli też pod uwagę wiek (48 lat), wykształcenie zawodowe i predyspozycje psychofizyczne wnioskodawcy.

Sąd nie neguje tego, że skarżący jest dotknięty określonymi w opiniach biegłych schorzeniami, w tym schorzeniem dermatologicznym uznanym za chorobę zawodową. Wyjaśnić jednak należy, że samo występowanie określonych jednostek chorobowych, a nawet subiektywne odczucia ubezpieczonego o utracie zdolności do zarobkowania w uwagi na te choroby nie powodują automatycznie możliwości uznania takiej osoby za niezdolną do pracy w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych i Sąd nie może opierać ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu, czy też na twierdzeniach strony. Ponadto ocena, czy osoba ubiegająca się o rentę jest niezdolna do pracy powinna, poza aspektem biologicznym (medycznym), uwzględniać także obiektywną możliwość podjęcia przez nią dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem jej kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2014 r., I UK 396/13). W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala

na przyjęcie, aby odwołujący po 31 października 2015 r. był niezdolny do pracy. W konsekwencji należało uznać, że nie spełniła on przesłanki określonej w art. 61 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do przywrócenia prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Tym samym, wyrok Sądu pierwszej instancji w zakresie przyznania wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jak też apelacja M. F. były niezasadne.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nieprawidłowe było również przyznanie wnioskodawcy prawa do renty szkoleniowej. Przede wszystkim, zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwem w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹ i art. 477¹⁴ k.p.c.) i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności. Postępowanie sądowe zmierza do kontroli prawidłowości lub zasadności zaskarżonej decyzji, a w związku z tym wykluczone jest rozstrzyganie przez sąd, niejako w zastępstwie organu rentowego, żądań zgłaszanych w toku postępowania odwoławczego, które nie były przedmiotem zaskarżonej decyzji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 roku, II UK 275/11, Lex nr 1215286, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 roku, II UK 84/10, lex nr 661518). Sprawa niniejsza dotyczy zasadności decyzji ZUS z 27 listopada 2015 r., odmawiającej M. F. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na dalszy okres po 31 października 2015 r., nie zaś prawa do renty szkoleniowej. W zakresie prawa do renty szkoleniowej organ rentowy wydał natomiast obecnie prawomocną już decyzję z 19 listopada 2015 r. w której odmówił prawa do tego świadczenia z uwagi na uzyskiwanie przez wnioskodawcę przychodu z działalności gospodarczej. Jak wynika bowiem z treści art. 64 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, renta szkoleniowa nie przysługuje w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności, o której mowa w art. 104 ust. 1-4, bez względu na wysokość tego przychodu. W świetle pism procesowych M. F., nadal prowadzi on działalność gospodarczą w zakresie fryzjerstwa, zatem niezależnie od tego, czy istnieje konieczność przekwalifikowania zawodowego (co jednak nie wynikało z wydanych w sprawie opinii biegłych), nie spełnia on warunków do przyznania renty szkoleniowej.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie (punkt I sentencji wyroku). Ponadto, Sąd oddalił apelację wnioskodawcy na podstawie art. 385 k.p.c. (punkt II sentencji wyroku).